

7 Σεπτεμβρίου 2018

Αρνούμενος το Οικουμενικό Πατριαρχείο αρνείσαι την πηγή της ύπαρξής σου

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Πριν λίγες ώρες η Σύνοδος του Πατριαρχείου Μόσχας ανακοίνωσε την απόφασί της να διακόψει τη μνημόνευση του ονόματος του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου κατά τη Θεία Λειτουργία και κατά συνέπεια τη συλλειτουργία με την Ιεραρχία του Οικουμενικού Θρόνου. Κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει ασφαλώς για πρώτη φορά από τη θυγατέρα Εκκλησία Ρωσίας προς τη Μητέρα Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως. Το κρίσιμο ερώτημα δεν είναι στην πραγματικότητα το τί μέλλει να συμβεί. Αλλά, τί θα ήταν η Ορθόδοξος Εκκλησία άνευ του Οικουμενικού Πατριάρχου; Ένας άλλου είδους προτεσταντισμός, και μάλιστα επικίνδυνος, αφού θα ήταν περιβεβλημένος με τον μανδύα της αλήθειας.

Στην ελληνική γλώσσα οι προθέσεις μεταβάλλουν ολοκληρωτικά το νόημα του ρήματος. Άλλο δηλαδή σημαίνει «αποδέχομαι» (ανέχομαι) και άλλο «παραδέχομαι». Στη μακραίωνη ιστορία της η Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία επέδειξε κατά την εκάστοτε κρίσι των καιρών, μία διαρκή μητρική ανοχή στις κανονικές αταξίες των τέκνων της, στάσι η οποία είχε ως αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός αισθήματος ασυδοσίας. Το ότι δηλαδή το Οικουμενικό Πατριαρχείο ανέχεται με μακροθυμία κάποιες αντικανονικές συμπεριφορές, χάριν της ενότητας, δεν σημαίνει ότι αυτή η ανοχή πρέπει να θεωρείται αδυναμία πάνω στην οποία ορισμένοι μπορούν να οικοδομήσουν τις ανεδαφικές και αντικανονικές διεκδικήσεις τους.

Θα το πούμε ξανά: Είναι αδιανόητο μία τοπική Εκκλησία και μάλιστα μία Εκκλησία που έλαβε αυτό που είναι από τις πρωτοβουλίες και τις ενέργειες του Οικουμενικού Πατριαρχείου, να διακόψει την κοινωνία της μαζί του, καθότι από αυτό έλκει την κανονικότητα της ύπαρξής της.

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ

Είναι εδώ και αιώνες κατασταλαγμένες οι επιλογές της Εκκλησίας για τον τρόπο με τον οποίο γίνεται αντιληπτή και κατανοητή η ενότητα και η κοινωνία μέσα στο εκκλησιαστικό σώμα. Η ευχαριστιακή αναφορά του ονόματος του Επισκόπου σε τοπικό επίπεδο και η εκφορά των ονομάτων των Πατριαρχών και των Προέδρων των Αυτοκεφάλων Εκκλησιών σε δεύτερο επίπεδο, κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας, δείχνουν ότι η κάθε τοπική Εκκλησία κινείται στην ορθή κατεύθυνση και ότι δεν αυτοσχεδιάζει μέσα στο ενδορθόδοξο όλο.

Αυτή η εθιμική αναφορά των, όπως είναι πιο γνωστά, ως «διπτύχων» μέσα στην Θεία Λειτουργία δεν είναι ένα τυπικό και αόριστο μέρος της αλλά ουσιώδες στοιχείο που καθορίζει την ισορροπία και την αδιατάρακτη συνοχή του Κυριακού Σώματος, δηλαδή της Εκκλησίας. Από αυτή την «λεπτομέρεια» γνωρίζουμε ότι μία τοπική Εκκλησία ευρίσκεται σε ευχαριστιακή και εν γένει κοινωνία με τις άλλες Ορθόδοξες Εκκλησίες. Είναι τόση η σημασία αυτής της αδιάκοπης άγραφης συνήθειας που χωρίς αυτή διακόπτεται η έννοια του ακατατμήτου της εκκλησιαστικής ζωής. Δόξα τω Θεώ τα τελευταία χρόνια έχει γίνει συνείδησι σε όλους ότι η πίστι μας δεν υπάρχει χωρίς εκκλησιολογία. Και εκκλησιολογία δεν υφίσταται χωρίς την Ευχαριστία. Αυτή η άμεικτη συνύπαρξι της θεωρίας με την ζωή και τις λεπτομέρειες της μέσα στην Εκκλησία είναι που την κάνει ελκυστική

καθώς η εναλλαγή των μικρών με τα μεγάλα κρατεί την ισορροπία της θεανθρώπινης φύσεως και προοπτικής της. Όταν οι εκκλησιαστική ζωή απομακρύνεται από αυτό το υγιές και παραδεδομένο δρόμο προς τα εμπρός τότε είναι που δημιουργούνται προβλήματα. Τα εκκλησιαστικά συνήθως προβλήματα δημιουργούνται σε «κανονική» βάση όταν οι Επίσκοποι για κάποιους δεύτερους λόγους διαταράσσουν τα ενεστώτα χωρίς την ωριμότητα που απαιτείται μέσα στην Εκκλησία.

Δεν υπάρχει η δυνατότητα της υπερβάσεως των παραδεδομένων με νεολογισμούς και προσωπικές τοποθετήσεις μακριά από το καθολικώς βιούμενο εκκλησιαστικό γεγονός.

Είναι ηλίου φαεινότερον ότι η απόφασι της Συνόδου της Μόσχας ελήφθη προκειμένου να καμφθεί η κανονική υποχρέωσι του Οικουμενικού Πατριάρχου να επιλύσει ένα μακράς πνοής σχίσμα μετά από έκκλητο αναγωγή των ενδιαφερομένων «σχισματικών» Επισκόπων σε Αυτόν.

Είναι στ' αλήθεια ενδιαφέρουσα η πτυχή αυτή καθώς εκθέτει ανεπανόρθωτα την πλευρά που σκέφθηκε να επιλέξει μια τέτοια ενέργεια που δεν έχει υπόβαθρο για να θεμελιωθεί στην ορθόδοξη πρακτική καθώς η Εκκλησία της Μόσχας έλαβε την πίστη, τα γράμματα, τον πολιτισμό, την Αυτοκεφαλία και την Πατριαρχική τιμή – επ' αναφορά ασφαλώς προς μέλλουσα να συγκληθεί Οικουμενική Σύνοδο – από τον Κωνσταντινουπόλεως. Πώς γίνεται, αναρωτιέμαι, να διακόπτει την κοινωνία η θυγατέρα από τη Μητέρα; Έχει κανονικό δικαίωμα να το κάνει αυτό; Υπενθυμίζουμε σε κάθε καλόπιστο αναγνώστη ότι το Οικουμενικό Πατριαρχείο δεν είναι μία εκ των λοιπών Αυτοκεφάλων τοπικών Εκκλησιών, καθώς έχει από τους Θείους και Ιερούς Κανόνες των Οικουμενικών Συνόδων αλλά και μέσα από την υπεραιωνόβια καθηγιασμένη πράξι της Εκκλησίας, το προνόμιο-ευθύνη-καθήκον της υπερόριας δικαιοδοσίας (βλ.έκκλητον, απονομή αυτοκεφαλίας, σταυροπήγια).

Η φυσική και διαρκής έκφρασι της ευγνωμοσύνης του Πατριαρχείου Μόσχας προς την Μητέρα Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως και η θεσμική του υποχρέωσι να έχει σε Αυτόν (στον Κωνσταντινουπόλεως) την αναφορά του και να Τον αναγνωρίζει σαν «κανονική» κεφαλή του ξεπεράστηκαν μάλλον ελαφρά τη καρδία. Ωστόσο η επιλογή και αυτής ακόμη της ακραίας εκκλησιαστικά πρακτικής δεν παρέχει επ' ουδενί τη δυνατότητα ιστορικοκανονικής αμφισβήτησης της «εκκλητικού» ευθύνης του Οικουμενικού Πατριάρχου. Από αυτήν την ίδια ευθύνη ο Πατριάρχης Μόσχας απολαμβάνει σήμερα την πρώτη μετά τους «Πρεσβυγενείς» Πατριάρχες θέσι μέσα στα «δίπτυχα» και στην ζωή της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Είναι τεράστια παρανόησι να αμφισβητείται το δικαίωμα του Οικουμενικού Πατριάρχου από όλους όσους έλαβαν αυτό που σήμερα είναι από Εκείνον και μάλιστα

με πολύ συγκεκριμένους και ακριβείς όρους. Ίσως ο πανικός και το αδιέξοδο πολλές φορές δεν δίνει περιθώρια για σωστή και ψύχραιμη θεώρησι των πραγμάτων. Όμως όλοι έχουμε χρέος να κρατήσουμε τις ιερές υποθέσεις εντός των παραδεδομένων ορίων τους, χωρίς ακροβατισμούς και επιπολαιότητες που θα δυσχεράνουν την ενδορθόδοξη κοινωνία. Κανείς δεν μπορεί και δεν έχει την θεωρητική και πρακτική εξουσιοδότησι να απαγορεύσει στον Οικουμενικό Πατριάρχη να μεριμνά και φροντίζει για την epούλωση των πληγών από τις λανθασμένες επιλογές μέσα στο Ορθόδοξο σώμα και μάλιστα όταν αυτό γίνεται μέσα στα σαφή και απαραβίαστα πλαίσια των εκκλησιαστικών του ευθυνών. Ποιός μπορεί να αμφισβητήσει το κύρος και την διαρκή ισχύ της εξαντλητικής ενασχόλησης του Οικουμενικού Πατριάρχη με την θεραπεία των εκάστοτε ενδορθοδόξων πληγών; Ποιός είναι εκείνος που θα βρεθεί, χάριν μικρών και αντιεκκλησιαστικών αρχών, να θελήσει να καταλύσει το Ορθόδοξο οικοδόμημα χωρίς καταστροφικό και για εκείνον κόστος;

Θα το πούμε ξανά: Είναι αδιανόητο μία τοπική Εκκλησία και μάλιστα μία Εκκλησία που έλαβε αυτό που είναι από τις πρωτοβουλίες και τις ενέργειες του Οικουμενικού Πατριαρχείου, να διακόψει την κοινωνία της μαζί του, καθότι από αυτό έλκει την κανονικότητα της ύπαρξής της. Στον Κωνσταντινουπόλεως ανέθεσαν οι Πατέρες των Οικουμενικών Συνόδων αυτόν τον κεντρικό ρόλο εντός της Εκκλησίας και αυτές οι αποφάσεις δεν αλλάζουν επειδή σήμερα κάποιες τοπικές Εκκλησίες αισθάνονται αυτάρκειες μέσα στον πλούτο και την κοσμική ισχύ που απολαμβάνουν.

Είναι αλήθεια ότι σε αυτή την ιστορική στιγμή, όλοι, μικροί και μεγάλοι, οφείλουμε να σκεφτούμε τις ευθύνες που μας αναλογούν και να σταθούμε στο ύψος που απαιτούν οι περιστάσεις. Χρειάζεται όλοι να εμβαθύνουμε στην προβληματική της συγκεκριμένης επιλογής του Πατριάρχου της Μόσχας και της Συνόδου του και να ξεκαθαρίσουμε ότι όποιος διανοηθεί να επιχειρήσει να ξεθεμελιώσει τον ακρογωνιαίο λίθο του Ορθόδοξου Οικοδομήματος, που λέγεται και είναι ο Οικουμενικός Πατριάρχης, τότε θα έχει γίνει από μόνος του αυτόχειρας και θα έχει ασεβήσει στην πίστι μας με ανυπολόγιστες και ανεπίστροφες συνέπειες.

«Στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου»!

Πηγή: orthodoxia.info